

Dosarul nr. 2rac-123/19

prima instanță: Judecătoria Botanica, mun. Chișinău (Valentina Garabagiu)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Iulia Cimpoi, Ion Secrieru, Aliona Danilov)

ÎNCHEIERE

17 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de lichidatorul societății comerciale „Grand Garanovschi” societate cu răspundere limitată, în procedura falimentului, administratorul autorizat Tudor Ambrosi,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de lichidatorul societății comerciale „Grand Garanovschi” societate cu răspundere limitată, în procedura falimentului, administratorul autorizat Tudor Ambrosi, împotriva societății cu răspundere limitată „Vest-Resurs” cu privire la încasarea datoriei și compensarea taxei de stat,

împotriva deciziei din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de lichidatorul societății comerciale „Grand Garanovschi” societate cu răspundere limitată, în procedura falimentului, administratorul autorizat Tudor Ambrosi și s-a menținut hotărârea din 14 iulie 2016 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, prin care s-a admis parțial acțiunea depusă de lichidatorul societății cu răspundere limitată „Grand Garanovschi” societate cu răspundere limitată, în procedura falimentului, administratorul autorizat Tudor Ambrosi,

constată:

La 12 mai 2016, lichidatorul societății comerciale „Grand Garanovschi” societate cu răspundere limitată (în continuare SC „Grand-Garanovschi” SRL), în procedura falimentului, administratorul autorizat Tudor Ambrosi a depus cerere de chemare în judecată împotriva societății cu răspundere limitată „Vest-Resurs” (în continuare SRL „Vest-Resurs”) cu privire la încasarea datoriei și compensarea taxei de stat.

În motivarea acțiunii a invocat că, la 12 august 2014, între SC „Grand-Garanovschi” SRL și SRL „Vest-Resurs” a fost încheiat contractul de arendă a 29 de cisterne pentru păstrarea vinului-materie primă, cu volumul total de 101 500 de decaltri (dal).

Conform clauzelor contractuale prevăzute la pct. 2.1, pct. 4.2, plata pentru serviciile de arendă constituie 20 300 de lei lunar.

Ulterior, din motivul că la o cisternă a apărut scurgerea vinului pe la cusătura de sudare, la 01 decembrie 2014, părțile au semnat addendum la contractul din 12 august 2014, prin care s-a modificat costul serviciilor, astfel încât din 01 decembrie 2014 plata pentru serviciile de arendă constituie 19 600 de lei lunar.

În conformitate cu condițiile contractului, arendatorul SC „Grand-Garanovschi” SRL a perfectat lunar facturi de expediție și acte prin care se constată îndeplinirea serviciilor de arendă acordate, care au fost confirmate de SRL „Vest-Resurs” prin semnarea lor și prin aplicarea amprentei ștampilei.

Distinct obligațiilor asumate, până în prezent SRL „Vest-Resurs” a achitat pentru arendă doar suma de 15 000 de lei din 385 565,28 de lei. Prin urmare, în data de 03 mai 2016 datoria SRL „Vest-Resurs” față de SC „Grand-Garanovschi” SRL constituia suma de 370 565,28 de lei.

Astfel, la 09 noiembrie 2015, SC „Grand-Garanovschi” SRL a somat prin notificare prealabilă SRL „Vest-Resurs” solicitând stingerea datoriei, însă până în prezent datoria nu a fost stinsă, fapt ce determină o neexecutare intenționată.

În această ordine de idei, lichidatorul SC „Grand-Garanovschi” SRL, în procedura falimentului, administratorul autorizat Tudor Ambrosi a solicitat admiterea acțiunii, încasarea de la SRL „Vest-Resurs” în beneficiul SC „Grand-Garanovschi” SRL a datoriei în sumă de 370 565,28 de lei și compensarea taxei de stat în cuantum de 11 117 lei.

Prin hotărârea din 14 iulie 2016 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, s-a admis parțial acțiunea; s-a încasat de la SRL „Vest-Resurs” în beneficiul SC „Grand-Garanovschi” SRL cu titlu de datorie în mărime de 20 565,28 de lei; s-a încasat de la SRL „Vest-Resurs” taxa de stat proporțional sumei admise din acțiune în mărime de 616,95 de lei; și s-a încasat de la SC „Grand-Garanovschi” SRL taxa de stat în sumă de 10 500 de lei; iar în rest cerințele s-au respins ca neîntemeiate (vol. I, f.d. 100, 103-108).

Prin încheierea din 30 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul central, s-au corectat erorile și omisiunile din hotărârea din 14 iulie 2016 a Judecătoriei Botanica mun. Chișinău;

s-a înlocuit în alineatul doi și trei din dispozitivul hotărârii din 14 iulie 2016 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, sintagma SRL „Vest-Resurs” cu sintagma SRL „Vest-Resurs”;

s-a dispus a expune în alineatele doi și trei din dispozitivul hotărârii din 14 iulie 2016 a Judecătoriei Botanica mun. Chișinău în următoarea redacție:

„a încasa de la SRL „Vest-Resurs” în beneficiul statului taxa de stat proporțional sumei admise din acțiune în mărime de 616,95 de lei.

a încasa de la SC „Grand-Garanovschi” SRL în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 10 500 de lei” (vol. I, f.d. 167-168).

Prin decizia din 21 noiembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de către lichidatorul SC „Grand-Garanovschi” SRL, în procedura falimentului, Tudor Ambrosi; s-a menținut hotărârea din 14 iulie 2016 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău; și s-a încasat din contul SC „Grand-Garanovschi” SRL, în procedura falimentului, în beneficiul statului diferența taxei de stat în sumă de 7 405 lei, nu mai târziu de 6 luni din data adoptării deciziei (vol. I, f.d. 174, 175-181).

Prin decizia din 01 august 2018 a Curții Supreme de Justiție s-a admis recursul declarat de lichidatorul SC „Grand-Garanovschi” SRL, în procedura falimentului, Tudor Ambrosi, s-a casat decizia din 21 noiembrie 2017 a Curții de

Apel Chișinău și s-a remis cauza pentru rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, de un alt complet de judecători (vol. II, f.d. 53-59).

În consolidarea soluției sale, instanța de recurs a reținut că instanța de apel nu a elucidat faptul că, la momentul încheierii contractului de locațiune a 29 de cisterne pentru păstrarea vinului materie-primă din 12 august 2014, SRL „Vest-Resurs” avea față de SC „Grand-Garanovschi” SRL o creanță în sumă de 350 000 de lei, născută din contractele de cesiune a dreptului de creanță nr. 28-12/2011//YII din 28 decembrie 2011 și nr. 22-11//2011II din 22 noiembrie 2011, reflectată în evidența contabilă a SC „Grand-Garanovschi” SRL, precum și a faptului că potrivit actului de decontare întocmit pentru perioada 01 ianuarie 2015 – 11 aprilie 2016, datoria SRL „Vest-Resurs” față de SC „Grand-Garanovschi” SRL constituia 20 565,28 de lei.

În același timp, instanța de apel nu a elucidat și a lăsat fără apreciere faptul că, la 16 martie 2016, SRL „Vest-Resurs” a depus în instanța de insolvență cerere privind validarea creanțelor sale în valoare de 350 000 de lei față de patrimoniul debitorului SC „Grand-Garanovschi” SRL, însă prin încheierea din 29 aprilie 2016 a Curții de Apel Cahul această cerere a fost respinsă.

Prin decizia din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de lichidatorul SC „Grand Garanovschi” SRL, în procedura falimentului, administratorul autorizat Tudor Ambrosi și s-a menținut hotărârea din 14 iulie 2016 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău (vol. II, f.d. 70, 71-79).

Prima instanță și instanța de apel și-au argumentat concluziile prin faptul că, datoria SRL „Vest-Resurs” față de SC „Grand-Garanovschi” SRL în baza contractului de arendă din 12 august 2014, pentru perioada cuprinsă între 01 septembrie 2014 – 31 martie 2016 constituia 370 565,28 de lei, însă prin contractele de cesiune a dreptului de creanță nr.22-1 1/2011//II din 22 noiembrie 2011 și nr. 28-12/2011//YII din 28 decembrie 2011, SRL „Vest-Resurs” a preluat de la SRL „Ironocom” o creanță față de SC „Grand-Garanovschi” SRL în suma totală de 350 000 de lei.

Prin urmare, creanța SRL „Vest-Resurs” față de SC „Grand-Garanovschi” SRL în sumă de 350 000 de lei a fost stinsă prin compensare din contul datoriei născute în baza contractului de arendă din 12 august 2014, astfel fiind exclusă suma de 350 000 de lei din datoria de 370 565,28 de lei.

Respectiv, datoria efectivă a SRL „Vest-Resurs” față de SC „Grand Garanovschi” SRL în baza contractului de arendă din 12 august 2014 constituie suma de 20 565,28 de lei, fapt ce rezultă din actul de verificare a decontărilor reciproce, semnat de ambele părți contractante (vol. I, f.d. 76).

La 23 ianuarie 2019, lichidatorul SC „Grand Garanovschi” SRL, în procedura falimentului, administratorul autorizat Tudor Ambrosi a declarat recurs împotriva deciziei din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău (vol. II, f.d. 84-91).

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel a aplicat în mod eronat prevederile articolelor 53, 81, 82 și 145 din Legea insolvenței și ale articolului 651 din Codul civil. Or, creanțele SRL „Vest-Resurs” sunt cu termen de prescripție expirat, deoarece fiind preluate la 22 noiembrie 2011 și respectiv 28 noiembrie 2011, compensarea din contul acestora a datoriei în baza contractului de arendă din 12 august 2014 a fost invocată abia în cadrul ședinței de judecată din iunie 2016, adică peste cinci ani de la preluarea creanței.

La fel, recurentul a considerat că instanța de apel a omis să dea apreciere argumentului SC „Grand-Garanovschi” SRL, în procedura insolvenței, expus în

ședința de judecată din 21 noiembrie 2017 precum că prin prisma art. 145 alin. (1) lit. d) din Legea insolvenței, titularul de creanțe, anterior intentării procesului, care nu depune cerere de validare a creanțelor până la expirarea termenului de înaintare a creanțelor prevăzut prin hotărârea instanței de insolvență, este decăzut din dreptul de a-și realiza creanțele împotriva debitorului.

Or, în speță, prin încheierea din 29 aprilie 2016 a Curții de Apel Cahul, pronunțată în cadrul procesului de insolvență față de SC „Grand-Garanovschi” SRL, s-a respins cererea SRL „Vest-Resurs” privind repunerea în termen a cererii de admitere a creanței în cadrul procesului de insolvență intentat față de patrimoniul SC „Grand-Garanovschi” SRL.

Prin urmare, SRL „Vest-Resurs” nu are statut de creditor al SC „Grand-Garanovschi” SRL și nu a fost inclus în tabelul creditorilor, iar drept urmare nu este în drept să solicite executarea creanțelor în mod individual.

De asemenea, recurentul a opinat că instanța de apel neîntemeiat a reținut drept probă pertinentă și concludentă actul de decontare din 11 aprilie 2016 și eronat și a respins actul de decontare întocmit pentru perioada 01 septembrie 2014 – 03 mai 2016. Or, actul de decontare pentru perioada de până la 11 aprilie 2016 reflecta situația contabilă la această dată, însă dat fiind că prin încheierea din 29 aprilie 2016 nr. 05-2i-316-06032015 a Curții de Apel Cahul, a fost respinsă cererea SRL „Vest-Resurs” privind repunerea în termen a cererii de admitere a creanței în cadrul procesului de insolvență intentat față de SC „Grand-Garanovschi” SRL, potențialul creditor SRL „Vest-Resurs” a fost decăzut din dreptul de a mai fi inclus în lista creditorilor și în tabelul definitiv al creanțelor SC „Grand-Garanovschi” SRL. Astfel, a fost emis Actul de decontare pentru perioada 01 septembrie 2014 - 03 mai 2016, unde SRL „Vest-Resurs” nu mai este indicat ca având careva creanțe față de SC „Grand-Garanovschi” SRL în procedura falimentului.

Totodată, recurentul a menționat că instanța de apel în mod eronat a respins argumentele sale privind necesitatea atragerii în proces a creditorului gajist al SC „Grand-Garanovschi” SRL – BC „Victoriabank” SA. Or, banca este parte a contractului de locațiune din 12 august 2014, ca deținător al gajului.

Finalmente, a indicat că instanța de apel a ignorat totalmente constatările și indicațiile instanței de recurs din decizia din 01 august 2018.

În această ordine de idei, recurentul lichidatorul SC „Grand-Garanovschi” SRL, în procedura falimentului, administratorul autorizat Tudor Ambrosi a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 14 iulie 2016 a Judecătorei Botanica, mun. Chișinău, cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care să fie admisă integral acțiunea depusă.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată

irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza *Lebedinschi vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, § 32; cauza *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, cauzele *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, § 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, § 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, § 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii vs Franța*, 23 octombrie 1996, § 40; *Tricard vs Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag vs Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 1 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și

respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa vs România*, 9 decembrie 2014, § 16; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov vs Ucraina*, 3 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko vs Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când decizia din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost comunicată lichidatorului SC „Grand Garanovschi” SRL, în procedura falimentului, administratorului autorizat Tudor Ambrosi, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului de a ataca hotărârea judecătorească.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de lichidatorul SC „Grand Garanovschi” SRL, în procedura falimentului, administratorul autorizat Tudor Ambrosi rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea unor circumstanțe factice ale cauzei, transpunerea normelor legale.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece lichidatorul SC „Grand Garanovschi” SRL, în procedura falimentului, administratorul autorizat Tudor Ambrosi nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs

efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de lichidatorul SC „Grand Garanovschi” SRL, în procedura falimentului, administratorul autorizat Tudor Ambrosi nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce lichidatorul SC „Grand Garanovschi” SRL, în procedura falimentului, administratorul autorizat Tudor Ambrosi a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de lichidatorul SC „Grand Garanovschi” SRL, în procedura falimentului, administratorul autorizat Tudor Ambrosi împotriva deciziei din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de lichidatorul societății comerciale „Grand Garanovschi” societate cu răspundere limitată, în procedura falimentului, administratorul autorizat Tudor Ambrosi, împotriva deciziei din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de lichidatorul societății comerciale „Grand Garanovschi” societate cu răspundere limitată, în procedura falimentului, administratorul autorizat Tudor Ambrosi, împotriva societății cu răspundere

limitată „Vest-Resurs” cu privire la încasarea datoriei și compensarea taxei de stat.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan